

Bäst utan jämförelse

Konst

GALLERI AVENY

Marianne Kanter

KONSTHANTVERKSHUSET

Eivor Åberg

PÅ EN AV Marianne Kanterers målningar på Galleri Aveny sitter någon och tillverkar pappersdockor. Likheten mellan människan som klipper och dockorna är påfallande — figurernas stelhet, de rena silhuetterna, detaljfattigdom, plana ytor och tomma former. Det är utmärkande drag i Kanterers måleri. Främst är det kvinnor som står i bildernas centrum — blodlösa, otillgängliga, som skyddande sin sårbarhet. De faller blicken, liksom mungiporna.

Linda heter en av dessa allvarliga, Tina en annan, en av de få med öppna ögon, men lika avståndstagande som de andra.

Det är Helene Schjerfbeck som Marianne Kanter kämpar med. Tekniskt når hon långt med rena ytor, där olika plan skapar perspektiv, en skimrande, dunkel färgskala med fräcka accenter av plötsligt vitt eller gult. Stor säkerhet visar hon i vackra och komplicerade kompositioner som Isaks Mosse och Violen. Hon har förmåga att modellera stämning av ro och närvaro som i Rönnbärstid.

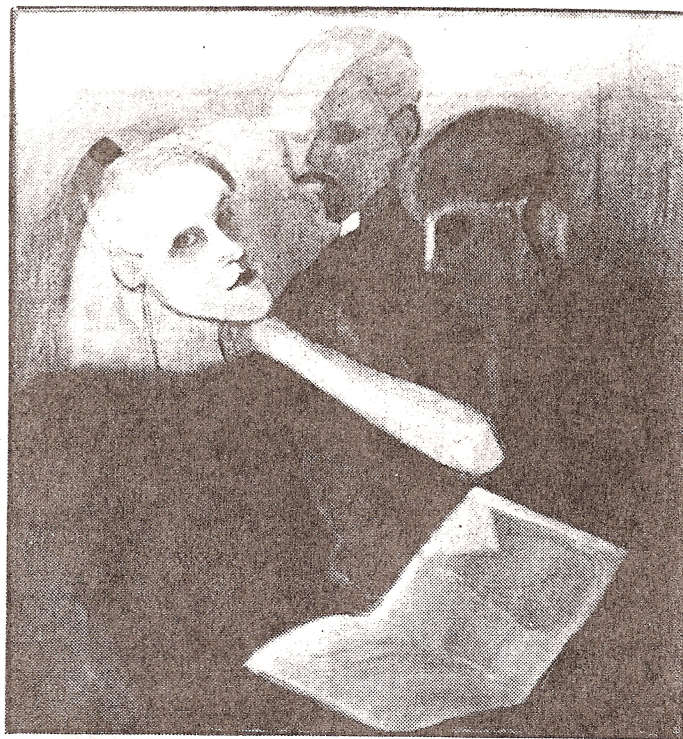
□

Men hon når inte det som hos Schjerfbeck är andlighet, inte det ofullkomligas utsagda som är Schjerfbeck's konstnärliga nerv.

Bäst finner jag då Kanterers målningar när de inte låter sig jämföras med mästarinnan. Den lyckliga målningen med tre grisar i samvaro med skator; ett stilleben där en citrongul girlang av föremål skär horisontalt tvärs igenom en brunaktig fond. Men också Huset med den mjuka färgskalan och de brutna skuggorna.

□

Sigun Melander

Marianne Kanter: Tina